

Στάδια αναπτύξεως των παθών

Δημοσιεύτηκε στις Κυριακή, 21 Αυγούστου 2016 14:39 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Τὰ πάθη ἐμφανίζονται μέσα μας κάθε τόσο. Ἡ ἐμφάνισή τους πιστοποιεῖ τὴν ἀκαθαρσία μας, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐνοχοποιεῖ. Ἔνοχοι εἴμαστε ἀπὸ τὴ στιγμή που κλίνουμε εὐνοϊκὰ πρὸς ὅποιοδήποτε πάθος, ἀπὸ τὴ στιγμή, δηλαδή, που ὄχι μόνο δὲν τὸ θεωροῦμε ὡς ἐχθρὸ καὶ δὲν τὸ πολεμᾶμε με τὸ θυμὸ, ἀλλὰ καὶ τὸ καλοδεχόμαστε, ὅποτε ἐμφανίζεται, βρίσκοντας ἀπόλαυση στὸν ἐρεθισμό που μᾶς προξενεῖ. Αὐτὴ ἡ στάση δείχνει διάθεση συμφιλιώσεως με τὸ πάθος καί, συνεπῶς, ἐναντιώσεως στὸν Θεό· «γιατί ὅποιος ἔχει σαρκικὸ φρόνημα, ἐχθρεύεται τὸν Θεό» (Ρωμ. ἡ´ 7).

Μόλις ἀρχίζει ἡ εὐνοϊκὴ κλίση πρὸς τὸ πάθος, ὅσο ἀνεπαίσθητη κι ἂν εἶναι αὐτή, ἀρχίζει καὶ ἡ ἐνοχή. Καὶ ὅσο αὐξάνεται ἡ πρώτη, τόσο αὐξάνεται καὶ ἡ δεύτερη. Στὴ συνέχεια θὰ σοῦ περιγράψω τὴν σχετικὴ διαδικασία: Ὅλη μέρα οἱ λογισμοὶ κινοῦνται. Κινοῦνται καὶ περιπλανιοῦνται πέρα-δῶθε. Οἱ περισσότεροι εἶναι λογισμοὶ μάταιοι, καθὼς ἀναφέρονται σὲ κοινὲς καθημερινὲς ὑποθέσεις καὶ ἐργασίαις ρουτίνας. Ἀνάμεσα σ´ αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς ξεφυτρώνουν κάπου-κάπου καὶ ἄλλοι, που ἀποτελοῦν κενὰ ὄνειροπολήματα. Ὅλοι τους συνωστίζονται ἄτακτα στὴν ἐπιφάνεια τῆς ψυχῆς, δημιουργώντας ἐκεῖ σύγχυση καὶ ἀναστάτωση. Σοῦ ἔχω πεῖ ἄλλοτε, πῶς ν´ ἀντιμετωπίσεις ἀποτελεσματικὰ αὐτὴ τὴ σύγχυση, που σοῦ ἀφαιρεῖ τὴν μνήμη τοῦ Θεοῦ, καὶ πῶς ν´ ἀποκαθιστᾷς μέσα σου τὴν τάξη καὶ τὴν ἡρεμία.

Ἐκεῖ, λοιπόν, που κάθεσαι καὶ συλλογίζεσαι, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους λογισμοὺς σου παρουσιάζεται καὶ ἓνας ἀλλόκοτος “ἐπισκέπη”. Παρουσιάζεται καὶ ἀπαιτεῖ τὴν προσοχή σου. Τὸ ὑπογραμμίζω: Ἀπαιτεῖ τὴν προσοχή σου. Μὴν τὸν ἀφήσεις ποτὲ νὰ περάσει ἀπαρατήρητος. Δίχως τὴν παραμικρὴ χρονοτριβή, σταμάτα τον καὶ ἀνάκρινέ τον: Ποιὸς εἶναι; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; Τί θέλει; Τὶς ἀπαντήσεις δὲν θὰ σοῦ τις δώσει ἐκεῖνος. Θὰ τις βρεῖς ἐσύ, ἀφοῦ τὸν παρατηρήσεις προσεκτικὰ.

Ἄς ὑποθέσουμε πῶς εἶναι ἓνας ἄνθρωπος που κάποτε σὲ προσέβαλε καὶ που τώρα, εἴτε αὐτόματα εἴτε συνειρμικά, ἔρχεται στὸν νοῦ σου. Εἶναι βέβαιο πῶς ἡ θύμηση αὐτοῦ τοῦ προσώπου καὶ τῆς προσβλητικῆς του συμπεριφορᾶς θὰ γεννήσει μέσα σου ἀγανάκτηση, ὀργή, ἀκόμα καὶ τὴν ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως, θὰ σὲ φέρει δηλαδή σὲ μιὰ κακὴ ψυχικὴ κατάσταση. Πρόκειται, ἐπομένως, γιὰ λογισμό ἐχθρικό. Καὶ ἀφοῦ πρόκειται γιὰ λογισμό ἐχθρικό, πρέπει νὰ τὸν ἀντιμετωπίσεις ἐχθρικά: Νὰ τὸν ἀποκρούσεις καὶ νὰ τὸν διώξεις μακριὰ με περιφρόνηση καὶ θυμὸ.

Ἔτσι θὰ ἐξουδετερώσεις τὸ τέχνασμα τοῦ πονηροῦ, που σοῦ ἔβαλε τὸν λογισμό, καὶ θ´ ἀποφύγεις τὴν παγίδα του. Ἄν, ἀπεναντίας, δεχθεῖς τὸν λογισμό καὶ συγκρατήσεις στὸν νοῦ σου τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου που σὲ προσέβαλε, θ´ ἀκολουθήσουν κι ἄλλοι λογισμοί, κι ἄλλες εἰκόνας, που θὰ ἀναπαραστήσουν πολὺ ζωντανὰ καὶ με κάθε λεπτομέρεια στὴν φαντασία σου τὸ ἐπεισόδιο τῆς προσβολῆς. Ἡ νοερὴ ἀναπαραστάση τοῦ ἐπεισοδίου θὰ ξεσηκώσει στὴν καρδιά τὴν ὀργή, δηλαδή ἓνα συναίσθημα ἐμπαθές. Καὶ πρέπει νὰ ξέρεις, ὅτι κάθε φορὰ που ἐπιτρέπεις σὲ ἐμπαθῆ συναισθήματα νὰ ἐκδηλωθοῦν, συντελεῖς στὴν ἐδραίωση τῶν ἀντίστοιχων παθῶν στὴν ψυχὴ σου.

Ἄν συνέλθεις ἔγκαιρα, ἂν θυμηθεῖς καὶ συναισθανθεῖς πόσο κακὸ εἶναι νὰ γίνεσαι ἔρμαιο ὅποιοδήποτε πάθους, τότε θ´ ἀπομακρύνεις τόσο τὸ ἐμπαθές συναίσθημα ἀπὸ τὴν καρδιά σου ὅσο καὶ τὸν λογισμό που τὸ προκάλεσε ἀπὸ τὸν νοῦ σου. Ἔτσι ἡ ταραχὴ θὰ περάσει καὶ ἡ ἐσωτερικὴ εἰρήνη θ´ ἀποκατασταθεῖ. Διαφορετικὰ, γύρω ἀπὸ τὸ ἐμπαθές συναίσθημα, που ἔχει ξεσηκωθεί στὴν καρδιά, θὰ μαζευτοῦν κι ἄλλα, ἐρεθίζοντάς το. Αὐτὰ τὰ συναισθήματα θ´ ἀρχίσουν νὰ σοῦ προκαλοῦν σκέψεις ὅπως οἱ ἀκόλουθες: «Πῶς τόλμησε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ με προσβάλει; Ποιὸς νομίζει πῶς εἶναι; Κανένας σπουδαῖος; Δὲν μπορῶ νὰ παραβλέψω τέτοια προσβολή. Μήπως εἶμαι κατώτερη του; Ἄν ἀφήνω τὸν καθένα νὰ μοῦ φέρεται μ´ αὐτὸν τὸν τρόπο, ἡ ζωὴ μου θὰ γίνῃ μαρτυρικὴ. Ἄ, ὄλα κι ὄλα! Πρέπει ὅπως-ὅπως νὰ τοῦ δείξω πῶς, ὅταν ἐνεργεῖ ἔτσι, θὰ πληρώνεται με τὸ ἴδιο νόμισμα». Νά, ἡ ἐπιθυμία σου γιὰ ἐκδίκηση ἔχει κιόλας ὠριμάσει.

Τὸ πάθος ριζώνει ὄλο καὶ πιὸ βαθιὰ στὴν ψυχὴ σου. Εἶναι τὸ τρίτο στάδιο. Καὶ σ´ αὐτὴ τὴν φάση, ἂν συνέλθεις, μπορεῖς νὰ σταματήσεις τὸ κακὸ. Μπορεῖς νὰ διώξεις τὴν ἐπιθυμία. Ἡ ἐπιθυμία, βλέπεις, δὲν συμπίπτει με τὴν ἀπόφαση. Τὴ μιὰ στιγμή ἔρχεται, τὴν ἄλλη μπορεῖ νὰ φύγει. Ἔτσι, ἂν ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία, θὰ ἐπανεέλθεις στὴν εἰρηνικὴ σου κατάσταση· ἂν ὄχι, ἡ ταιλαιωρία σου θὰ συνεχιστεῖ.

Κοίτα πῶς ἀπὸ τὸν λογισμό γεννήθηκε τὸ συναίσθημα καὶ πῶς ἀπ´ αὐτὰ τὰ δυὸ γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία. Ὁ νοῦς κυριεύθηκε ἀπὸ τὸ πάθος. Ἡ ψυχὴ μολύνθηκε ἀπὸ τὴν ἄμαρτια, ἄμαρτια ὡστόσο μόνο νοερὴ ἴσαμε τούτῃ τὴν ὥρα. Εἶναι μακρὺς ἀκόμα ὁ δρόμος ὡς τὴν πράξη. Ἀνάμεσα στὴν ἐπιθυμία καὶ τὴν πράξη ὑπάρχουν δυὸ ἀκόμα στάδια, α) ἡ ἀπόφαση καὶ β) ὁ σχεδιασμός τῆς πράξεως.

Τὸ πῶς διαμορφώνεται ἡ ἀπόφαση δὲν εἶναι πάντα φανερό. Σὲ ἐμβρυώδη μορφή ἐνυπάρχει ἡδὴ στὴν ἐπιθυμία. Στὴν συνέχεια ἀναπτύσσεται μαζί με τὸν σχεδιασμὸ τῆς πράξεως, δηλαδή τὴν ἐπιλογὴ τῶν μέσων, τὸν προσδιορισμὸ τῶν μεθόδων καὶ τὴν ἐξεύρεση τῶν καταλλήλων συνθηκῶν. Ἡ ἀπόφαση εἶναι ὀλοκληρωμένη, ὅταν ὄλα πιὰ ἔχουν σχεδιαστεῖ καὶ προμελετηθεῖ. Τότε ἡ πράξη ἔχει ἡδὴ συντελεστεῖ νοερά, ἡ ἄμαρτία ἔχει ἡδὴ διαπραχθεῖ μπροστὰ στὸν Θεό, οἱ ἐντολὲς ἔχουν ἡδὴ καταπατηθεῖ, ἡ συνείδηση ἔχει ἡδὴ παραβιαστεῖ.

Συχνὰ περνάει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν γέννηση τῆς ἐπιθυμίας ὡς τὴν ἀπόφαση καὶ τὸν σχεδιασμὸ τῆς πράξεως. Ἡ ψυχὴ συγκρατεῖται ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ. Ὁ νοῦς δὲν ξεχνάει τὶς ἐντολὲς τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ἡ συνείδηση δὲν σωμαίνει. Ὅλες, ὡστόσο, οἱ σωτήριες παραινέσεις τῆς ἀψηφοῦνται. Γι´ αὐτὸ ἀκριβῶς ἡδὴ στὴν ἀπόφαση ὑπάρχει παράβαση καὶ ἄμαρτία. Ὁ λογισμός, τὸ συναίσθημα καὶ ἡ ἐπιθυμία ἔχουν πλέον κυριεύσει ὄλη τὴν ψυχὴ. Ἡ κλίση πρὸς τὴν ἄμαρτία, πάντως, δὲν εἶναι ἀκόμη ἀκαταμάχητη. Ἀκαταμάχητη γίνεται ἀπὸ τὴν στιγμή που ἡ ψυχὴ ἀρχίζει νὰ μελετᾷ με προσοχὴ καὶ ἐπιμονὴ τὸν τρόπο ἱκανοποιήσεως τοῦ πάθους. Τότε πιὰ βαδίζει πρὸς τὴν ὀλοκλήρωση τῆς ἄμαρτίας.

Όσο η απόφαση διαμορφώνεται, η ελευθερία περιορίζεται. Η ψυχή όλο και πιο έντονα αισθάνεται πως είναι απόλυτα αναγκασμένη να πραγματοποιήσει τον έμπαθη σκοπό της. Άλλα τέτοια υποχρέωση δεν έχει. Αυτό που αισθάνεται είναι μία αὐταπάτη, μία πλάνη. Η απόφασή της μπορεί να παραμείνει ανεκπλήρωτη ἐξ αἰτίας ὁποιοδήποτε κωλύματος, που ἔνδεχομένως θὰ παρουσιασθεῖ. Ἴσως, ὅμως, καὶ αὐτοθέλητα νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὸν σκοπὸ τῆς ἡ ψυχῆ, ἂν ὑπερισχύσουν τελικὰ μέσα τῆς ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως. Διαφορετικά, ὁ ἔμπαθῆς σκοπὸς πραγματοποιεῖται, ὅπως σχεδιάστηκε. Ἄς υποθέσουμε, λοιπόν, ὅτι τὸ σχέδιο ὑλοποιήθηκε. Τὸ πάθος ἰκανοποιήθηκε. Ἡ ἁμαρτία διαπράχθηκε. Ἡ ἀπόφαση μετουσιώθηκε σὲ πράξη. Τί ἄλλο ἀπομένει νὰ γίνει; Φαινομενικὰ τίποτα. Μὰ δὲν εἶναι ἔτσι. Τὸ κακὸ ἔχει προεκτάσεις καὶ ἐπακόλουθα.

Π ρ ὦ τ ο ν. Ὡς τὴν στιγμή τῆς πώσεως ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ συνειδηση ἀπλῶς ἀγνοήθηκαν καὶ περιφρονήθηκαν· τώρα, μὲ τὴν πώση, παραβιάστηκαν καὶ καταπατήθηκαν. Ὡς τὴν στιγμή τῆς πώσεως ἡ συνειδηση ἦταν σὰν μιὰ μητέρα που πάσχιζε νὰ ἀποτρέψει τὸν γιὸ τῆς – τὴν ψυχὴ – ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, κι ἐκεῖνος ἀπλῶς δὲν τῆς ἔδινε σημασία· τώρα μὲ τὴν πώση, ὁ γιὸς ἁμαρτάνει, ἀπαντώντας στὶς ἱεσιές τῆς μητέρας του μὲ γρονθοκοπήματα καὶ χαστούκια.

Δ ε ὕ τ ε ρ ο ν. Τώρα ἡ ἐσωτερικὴ διεργασία, που ὁδήγησε στὴν πώση, ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα. Καὶ θὰ συνεχίσει νὰ ἐπηρεάζεται, ἐκτὸς κι ἂν ὁ ἄνθρωπος μετανοήσει. Ἄν δὲν τὸ κάνει, θὰ γεύεται γιὰ πάντα τοὺς καρπούς τῆς ἁμαρτίας.

Τ ρ ῖ τ ο ν. Ἡ θεία χάρις ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπο, που ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ πηγαίνει μὲ τὸν ἐχθρὸ του. Τότε μαραζώνει, λυγίζει, αισθάνεται νὰ συντρίβεται κάτω ἀπὸ ἓνα βαρὺ φορτίο. Σ' αὐτὸν ἐκπληρώνεται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου γιὰ τὸ δαιμονικὸ πνεῦμα που ἐπιστρέφει μὲ ἄλλα ἐφτά πιο πονηρὰ (Ματθ. ιβ' 43-45). Μελαγχολία, ἀνησυχία, ψυχοπλάκωμα – νὰ ποῖος εἶναι ὁ μισθὸς τοῦ πάθους που ἰκανοποιήθηκε. Ἀπίστευτο! Ἀπὸ τὴν ἰκανοποίηση τοῦ πάθους ὁ ἄνθρωπος περιμένει ἓναν παράδεισο: «Θὰ εἶστε σὰν θεοί» (Γεν. Γ' 5). Μόλις ὅμως τὸ ἰκανοποιήσει, βγαίνει ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ διαπιστώνει πως ὁ ποθητὸς "παράδεισος" δὲν ἦταν παρὰ μιὰ αὐταπάτη. Τώρα ἔχει μείνει μὲ τὸ κενό, τὴν ὀδύνη, τὴν στενοχώρια, τὸ βάρος. Βλέπει πως ἡ προσδοκία του διαψεύσθηκε. Περιμένε νὰ χαρεῖ, μὰ ἔγινε τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο. Ὁ δρόμος που πήρε, δρόμος ἐνδόσεως στὸ πάθος, τὸν ὁδήγησε στὴν ἁμαρτία καὶ τὴνκατάθλιψη.

Ἄς ἔρθουμε τώρα σ' ἐσένα. Τί θὰ κανεῖς ἀπ' ὅσα ἔχουμε πεῖ; Ἄν ἡ ἀπόφασή σου νὰ ὑπηρετήσεις τὸν Κύριο εἶναι εὐλογημένη, ἂν ὁ νοῦς σου εἶναι ἀδιάλειπτα προσηλωμένος στὸν Θεὸ μὲ εὐλάβεια καὶ ἂν ἐπιτηρεῖς αὐστηρὰ τὸν ἑαυτὸ σου, τότε εἶναι ἀδύνατο νὰ κινηθεῖ ποτὲ ἡ ψυχὴ σου πρὸς τὴν ἰκανοποίηση τῆς ἔμπαθοῦς ἐπιθυμίας, ἐπομένως εἶναι ἀδύνατο καὶ νὰ γευθεῖ τοὺς πικροὺς καρπούς τῆς. Νὰ ποῖος εἶναι ὁ ἐσωτερικὸς σου ἀγώνας.

Λογισμὸς ἢ συναίσθημα ἢ ἐπιθυμία ἔμπαθῆς περνάει μερικὲς φορὲς ἀπὸ τὴν ψυχὴ ἀστραπιαία, σχεδὸν ἀσυνειδήτα. Σὲ τέτοια περίπτωση, δὲν εἴμαστε ἔνοχοι, ἂν μόλις συνειδητοποιήσουμε τὴν προσβολή, διώξουμε μὲ ἀπέχθεια καὶ θυμὸ τὸ λογισμὸ ἢ τὸ συναίσθημα ἢ τὴν ἐπιθυμία. Ἐνοχῆ ἔχουμε, ἂν, μετὰ τὴν συνειδητοποίηση τῆς προσβολῆς, καθυστερήσουμε ν' ἀντιδράσουμε ἢ καὶ ὀλότελα ἀδρανῆσουμε. Ὁ βαθμὸς τῆς ἐνοχῆς μας τότε εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν καθυστέρηση ἢ τὴν ἀδράνειά μας. Διῶξε τὸν λογισμὸ, καὶ δὲν θὰ ὑπάρξει συναίσθημα ἢ ἔλξη. Δὲν ἐδίωξες ἔγκαιρα τὸν λογισμὸ, καὶ γεννήθηκε μέσα σου κάποιο ἔμπαθὸς συναίσθημα; Διῶξε τὸ συναίσθημα, καὶ δὲν θὰ ὑπάρξει ἐπιθυμία. Δὲν ἐδίωξες ἔγκαιρα οὔτε τὸ συναίσθημα, καὶ γεννήθηκε μέσα σου κάποιο ἔμπαθὸς ἐπιθυμία; Διῶξε τουλάχιστον τὴν ἐπιθυμία, καὶ δὲν θὰ κινηθεῖς πρὸς τὸ πάθος.

Ἄν, παρατηρώντας στὸ νοῦ σου ἓναν ἔμπαθῆ λογισμὸ, τὸν δέχεσαι συνειδητὰ καὶ αὐτοπροαιρετα, εἶσαι ἔνοχη. Κι αὐτὸ γιατί δέχεσαι κάτι, που ξέρεις πως εἶναι ἐναντιο στὸν Θεὸ καὶ σ' ἐσένα. Δὲν εἶσαι ἔνοχη, ὅμως, ὅταν ἀθέλητα δέχεσαι τὸν λογισμὸ, φτάνει νὰ τραβᾷ ἀμέσως τὴν προσοχή σου μακριὰ του καὶ νὰ τὸν διώχνεις.

Ἄν ἀφήνεις θεληματικὰ τὸν λογισμὸ νὰ στέκεται στὸ νοῦ σου ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ γεννηθεῖ ἓνα ἔμπαθὸς συναίσθημα στὴν καρδιά σου, ἢ ἐνοχὴ σου αὐξάνεται λίγο. Καὶ ἂν, μετὰ τὴν γέννηση τοῦ ἔμπαθοῦς συναισθήματος, συνεχίζεις νὰ συντηρεῖς μέσα σου τὸν λογισμὸ που τὸ προκάλεσε, μὲ συνέπεια τὴν ἔξαψή του, τότε ἢ ἐνοχὴ σου διπλασιάζεται. Ἄν, πάλι, μόλις ἀντιλαμβάνεσαι τὴν γέννηση τοῦ ἔμπαθοῦς συναισθήματος τὸ διώχνεις, εἶσαι ἔνοχη μόνο γιὰ τὴν θεληματικὴ σου παράδοση σ' ἓναν ἔμπαθῆ λογισμὸ, ὅχι καὶ γιὰ τὸ συναίσθημα, που προκαλεῖται ἀπ' αὐτόν.

Ἄν, τέλος, μετὰ τὴν συνειδητὴ ἀποδοχὴ τόσο τοῦ ἔμπαθοῦς λογισμοῦ ὅσο καὶ τοῦ ἔμπαθοῦς συναισθήματος, γεννιέται μέσα σου ἢ ἐπιθυμία γιὰ κάποιον ἔμπαθῆ ἐνέργεια, λ.χ. ἐκδίκηση, τότε ἢ ἐνοχὴ σου αὐξάνεται λίγο ἀκόμα. Καὶ ἂν, μόλις ἀντιλαμβάνεσαι τὴν ἔμπαθῆ ἐπιθυμία, δὲν τὴν ἀποδιώχνεις, ἀλλὰ τὴν ἀφήνεις νὰ χρονίζει μέσα σου, ἢ ἐνοχὴ σου αὐξάνεται περισσότερο.

Δὲν θὰ προχωρήσω ἄλλο. Αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ, νομίζω, γιὰ τὴ διαφωτισή σου. Βλέπεις καὶ μόνη σου ὅτι, ἂν διώξεις ἀμέσως τὸν ἔμπαθῆ λογισμὸ, βάζεις τέλος στὸν πόλεμο πρὶν κἀν ἀρχίσει. Χωρὶς λογισμὸ, οὔτε συναίσθημα γεννιέται οὔτε ἐπιθυμία. Πάρε ἀπόφαση νὰ ἐνεργεῖς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Γιατὶ νὰ ταλαιπωρεῖσαι ἄσκοπα ἀπὸ τὸν πόλεμο τῶν παθῶν, κάποτε μάλιστα καὶ νὰ κινδυνεύεις; Ἐχεις ἤδη ἀποφασίσει νὰ μὴν ὑποκύπτεις στὰ πάθη, που εἶναι ἀντίθετα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἦρθε, λοιπόν, κάποιος λογισμὸς καὶ, χωρὶς νὰ τὸ θέλεις, προκάλεσε ἓνα ἔμπαθὸς συναίσθημα; Διῶξε ἀμέσως καὶ τὸν λογισμὸ καὶ τὸ συναίσθημα. Πρὶν προλάβεις ν' ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τὴν παρουσία τους, μήπως γεννήθηκε μέσα σου μιὰ ἔμπαθῆς ἐπιθυμία; Διῶξε τὴν κι αὐτὴ μαζί τους δίχως καθυστέρηση. Νὰ ἔχεις ὡς ἀρχή: Μὴ δέχεσαι συνειδητὰ καὶ θεληματικὰ ἔμπαθεῖς λογισμοὺς, συναισθήματα ἢ ἐπιθυμίες. Μόλις ἐμφανίζονται μέσα σου, πρέπει νὰ τὰ διώχνεις μὲ θυμὸ καὶ ἀπέχθεια. Ἄν ἔτσι ἐνεργεῖς, θὰ εἶσαι πάντοτε ἀθῶα μπροστὰ στὸν Θεὸ καὶ στὴν συνειδησή σου. Στὴν ψυχὴ σου θὰ ὑπάρχουν πάθη, ἀλλὰ θὰ ὑπάρχει καὶ ἀθωότητα. Ἄλλωστε, θὰ ἀγωνίζεσαι μὲ ζῆλο γιὰ τὴν καθαρὴ σου ἀπὸ τὰ πάθη.

Ὁ Κύριος νὰ σ' εὐλογεῖ!

Πηγὴ: Ἀπὸ τὸ βιβλίον Ἁγ. Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου: «Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς – Γράμματα σὲ μιὰ ψυχῆ», ἔκδ. ἱ. Μ. Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττ. 2005, σελ. 232 κ. ἑξ.) inpantanassis.blogspot.gr

Πηγὴ: http://synaxipalaiochoriou.blogspot.com/2016/08/blog-post_71.html#ixzz4HtoDEsT7